mull küll, aga kas nee mulle kui miologi annavad? Wend
ehk veeloji annaks, aga kui noine – jel on pärisjulehark
külap kihutab mu kahe majast wälja, kui aegi oma nõi-
gu jäält juhtun-nõiutama!"

Näeb, – teine jaant istub tee ääres ja palub lauldes
armuandi. Sololast mõtleb: „Aga ma oneti enam sinu
laulu kuulama hakkaa ja jälle wiis kopikat raiskaa!"
Aga jee jaant laulab weel palju ilusamini, kui eimene
ja mehikesel ei oiksa muud – kui hakkaa kuulama. Südam
kunnistus jumiss sololatiol, et tal kui selle jaandile peab and
ja ei miologis muud, kui wõtta aga rahakotikene wälja ja
ja anna selle jaandile jälle wiis kopikat ääre. Jaant länab
ja ünnistab sololatiol anni eest, ning jee läheb jälle edasi.

Läheb . . ., kolmas jaant tee ääres. Palub, laulab jälle, nag
kaks eimestegi. „Kas nüüd pole hull lugu lakti!" mõtleb
sololat. „Nüüd peaa kui sellele oma wiimase kopikaa ääre andma
ei, jüs jäen ma ise hoopis ilma! Parem läken ma temast
ruttuste mööda!" —

Jaant aga laulab oma lugu edasi. Sololat juhtub tüst
kõrwa pääle kuulma, ning jaandi laul läheb talle nii südame
je, et ei oiksa muud, kui jäe aga jälle kuulama. Ta kuulab,
kuni jaant laulu lõpetab, jüs wõtab taskust wiimase wiie

kopikaa tükki ja annab sellegi jaandile ääre ning hakkab
ise selle juures ärdlaste mõtlema.

Jaant küsib: „Mis sull wiiga on, pojakene? Mis mure sinul
wõhub?"

Sololat jutustab oma elulaa algusest kuni jüni jaandi
ääre, mis pääle jaant küsib: „Kas sull jüs mitte ühtegi jagulast
ega omadaa ei ole, kelle juurde ja minna wõiksid?"

„Aa küll," waastas sololat. „Mull on wend ja wenna noine
jüs lähidal ühes külaas, aga wenna noine on nii äel ja tiiga,
et tal minul wist mitte oma silma alla ei lase tulla!"

„Mine wenna juurde!" ütles jaant, „ja palu omale pennas
tenaa käest ulu alust. Kui tal sulle jeda ei anna, jüs tule
kohmen kohmikulla ja tulahkme pääle, küll ma sulle jüs
juhatan, kuis ja inimese päämaaja ja elumaa wõid leiad!"

Jaant, kes sololati käest aamuandiol palus ja tenaga
nõudaa wõitis, oli õnnistegi ja. Tema tuli ja proowis sololat
ti südaint, kas tal kui wõeras ja inimesta waatu lahke ning
armuline on. Ta aga sololat Tenaale ütlema, kui tal
palus, jüs nõõmustas jee Teda wäga.

Sololat läks wenna juurde ja palus öömaja. Wend
miologi mõistis, et julenud jeda talle keelata, sest et tal
hulaga ajas päraast wendaa nähaa ja. Wällis wenna õe